

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Dufka a přísedících Ing. Pavla Dohnala a Mgr. Jaroslava Juráka v hlavním líčení konaném dne 30. dubna 2021

takto:

Obžalovaný

D.S., narozený XXXXX, trvale bytem XXXXX (sídlo magistrátu města), t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Vazební věznici v XXXXX,

je vinen, že

v době od měsíce června 2010 do měsíce února 2014 se společně s dalšími osobami účastnil obchodů s hutním materiálem, které probíhaly v řetězcích:

- XXXXX. → XXXXX(od června do prosince 2010),
- XXXXX. → XXXXX. → XXXXX→ XXXXX (od listopadu 2010 do července 2013),
- XXXXX. → XXXXX. → XXXXX→ XXXXX(od dubna 2012 do dubna 2013),
- XXXXX. → XXXXX→ XXXXX→ XXXXX(od září 2012 do června 2013),
- XXXXX. → XXXXX→ XXXXX→ XXXXX(od června do prosince 2013),
- XXXXX. → XXXXX→ XXXXX(od června 2013 do ledna 2014),
- XXXXX→ XXXXX(v lednu a únoru 2014),

v rámci kterých bylo deklarováno přeprodávání hutního materiálu, a to vždy s snížením prodejní ceny oproti ceně nákupní u prvního tuzemského obchodníka, čímž bylo posledního článku řetězce umožněno, aby i přes marži jednotlivých článků řetězce získal zboží za cenu nižší, nežli byla cena slovenských dodavatelů, když ve skutečnosti bylo zboží dodáváno slovenskými dodavateli, kteří

zboží formálně fakturovali prvním článkům řetězců, tedy společností XXXXX., XXXXX. či XXXXX, vždy přímo posledního článku řetězců.

V rámci popsaného jednání D.S. činil zejména tyto úkony:

- na samém počátku obchodování obstaral prvním tuzemským článkům řetězce (společnostem XXXXX. a XXXXX.) dodavatele zboží ze Slovenské republiky, a to nejméně společnosti XXXXX a XXXXX,
- seznámil jednatele prvních tuzemských článků (společností XXXXX. a XXXXX.) M. C. s jednatelem společnosti XXXXX R. S., kterého rovněž seznámil s V. A., jenž vystupoval jménem slovenských dodavatelů XXXXX a XXXXX,
- zajistil zapojení společností jednatelky M. K. (společností XXXXX a XXXXX) do řetězce na pozici fakturačních přepravejů materiálu,
- zajistil zapojení společnosti V. P. (společnosti XXXXX) do řetězce na pozici fakturačního přepravejce materiálu a sám jménem společnosti XXXXX přefakturoval (či nechal přefakturovat) nákupy zboží od společností XXXXX a XXXXX. společností XXXXX, prostřednictvím V. P. zajišťoval úhrady obchodovaného zboží a zajišťoval vedení účetnictví společnosti XXXXX,
- sám jménem svých společností XXXXX a XXXXX či společně s M. C. vystavoval fakturace o fiktivních dodávkách hutního materiálu společností XXXXX. a XXXXX.,
- byl technicky nápomocen vlastní realizaci obchodů – zajišťoval skladovací prostory a vysokozdvížeňové vozíky, ačkoli ke skladování zboží v rámci popsaných obchodů vůbec nedocházelo, vypomáhal s logistikou a podobně,

a takto D.S. jednal, ačkoli věděl, že veškeré obchody probíhaly na základě poptávek obchodní korporace na konci popsaných obchodních řetězců, že první články řetězce, které obchodované zboží prodávaly levněji, než nakupovaly, svou daňovou povinnost s deklarovanými obchody spojenou neoprávněně kompenzovaly fiktivními tuzemskými vstupy, na jejichž prokázání se vytvořením příslušných fakturací sám aktivně podílel,

čímž se podílel na tom, aby mohly další články řetězce ve svých přiznáních k DPH deklarovat pořízení zboží od tuzemských dodavatelů XXXXX., XXXXX a XXXXX dle fakturací, jejichž soupis je přílohou obžaloby,

v důsledku čehož umožnil, aby poslední článek řetězců (obchodní korporace, na základě jejíž poptávky k obchodům docházelo) v rozporu s § 72 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v přiznáních k DPH za zdaňovací období měsíců červen 2010 až únor 2014, která byla podána u Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územního pracoviště ve Zlíně v době od 26. 7. 2010 do 25. 3. 2014, uplatnil nárok na odpočet daně na vstupu z přijatých tuzemských plnění, ačkoli fakticky tato plnění pořídil v jiném členském státu Evropské unie, což správci daně zatajil, čímž byla v neprospěch České republiky, zastoupené Generálním finančním ředitelstvím, neoprávněně snížena daňová povinnost tohoto posledního článku řetězců o celkovou částku 302 969 060 Kč (z níž 28 269 Kč bylo správcem daně vyplaceno jako nadměrný odpočet daně, uplatněný v daňovém přiznání za měsíc leden 2011).

Tedy

úmyslným společným jednáním nejméně se dvěma dalšími osobami vylákal výhodu na dani a spáchal takový čin ve velkém rozsahu,

čímž spáchal

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016 jako spolupachatel dle § 23 trestního zákoníku,

a za tento zločin a za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 11. 9. 2019, č. j. 69 T 8/2018-1170, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 To 93/2019-1307,

se odsuzuje

podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku a § 43 odst. 2 trestního zákoníku **k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 (sedmi) let**, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazuje **do věznic s ostrahou**.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních korporací a družstev **v trvání 6 (šesti) let**.

Současně se ruší výrok o trestu z rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 11. 9. 2019, č. j. 69 T 8/2018-1170, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit **náhradu škody** poškozené České republice zastoupené Generálním finančním ředitelstvím, se sídlem v Praze, Lazarská 15/7, ve výši 302 969 060 Kč.

Odůvodnění:

K rozhodnutí o vině:

1. S ohledem na prohlášení viny skutkem popsaným ve výroku tohoto rozsudku obžalovaným D. S. ve smyslu § 206c trestního řádu a na souhlas obžalovaného s uvedenou právní kvalifikací jeho jednání, kteréžto prohlášení bylo soudem přijato, nebylo dokazování ve vztahu k rozhodnutí o vině obžalovaného prováděno a tudíž v tomto směru rozsudek ani neobsahuje odůvodnění daného rozhodnutí. Soud pouze pro úplnost dodává, že skutečnosti uvedené v prohlášení viny, potažmo tedy i samotné rozhodnutí o vině, nelze napadnout opravným prostředkem.

K rozhodnutí o trestu:

2. Při úvaze o trestu přihlížel soud ke všem hlediskům uvedeným v ustanovení § 38 odst. 1, § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, tedy jednak k obecné tezi, že trestní sankce je nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele, jednak ke konkretizaci této teze, dle níž jsou povaha a závažnost trestného činu určovány především významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Z těchto hledisek je tedy třeba mít za to, že obžalovaný porušil poměrně významný zájem společnosti resp. státu na správném vyměření a odvedení daní, z nichž jsou financovány jeho základní činnosti, ale i činnosti krajů a obcí, tedy financování plnění jejich úkolů. Pokud se jedná o způsob provedení činu a způsobený následek, lze mít za to, že se jedná o momenty, které se nijak nevymykají standardním případům trestné činnosti tohoto druhu, s výjimkou tedy

rozsahu vylákání výhody na dani, který má podstatný vliv na poměrně značnou míru společenské škodlivosti jednání obžalovaného, která je však vyjádřena již v trestní sazbě stanovené v trestním zákoníku (5 – 10 let).

3. Při úvaze o konkrétním druhu a výměře trestu musel soud ještě zohlednit také fakt, že projednávané trestné činnosti se obžalovaný dopustil ještě předtím, než byl odsouzen ve výroku rozsudku citovaným rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, z čehož vyplynula nutnost uložení souhrnného trestu obžalovanému za trestnou činnost nyní projednávanou a trestnou činnost popsanou v tomto rozsudku, kterým byl uznán vinným shodným zločinem, ovšem dle § 240 odst. 1, 3 trestního zákoníku, jehož se dopustil obdobnou trestnou činností za účasti jiných firem a za který mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 5 let a 6 měsíců, který nyní vykonává. Při ukládání souhrnného trestu také platí, že tento trest nesmí být mírnější než uložený trest předchozí.
4. Na konkrétní druh a výměru trestu mají zásadní vliv také okolnosti obžalovanému polehčující a přitěžující ve smyslu ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku, přičemž soud z celé řady těchto okolností v daném případě shledal pouze jednu významnou okolnost polehčující, kterou je předchozí bezúhonnost obžalovaného, který se tedy před spácháním projednávané trestné činnosti žádné jiné nedopustil. Okolnosti, které by obžalovanému přitěžovaly, soud v daných souvislostech neshledal.
5. Na výměru trestu však má poměrně zásadní vliv také výše zmiňované prohlášení viny obžalovaným, které pak nabývá zvláštního významu u takto sofistikované trestné činnosti. Takovéto prohlášení viny může být i důvodem pro uložení trestu pod spodní hranici trestní sazby, což však v daném případě možné nebylo, a to jednak s ohledem na nutnost uložení souhrnného trestu a také s ohledem na rozsah trestné činnosti. Soud je však přesvědčen, že v daném případě je na místě, aby obžalovaný reálně pocítil pozitivní dopad svého přístupu k trestnímu řízení ve fázi projednání věci před soudem, a to v podobě trestu, který bude ještě uložen ve spodní polovině trestní sazby, k čemuž by nepochybně za jeho předchozího postoje k jeho obvinění nedošlo, neboť by zde byly jisté všechny důvody – při vyslovení viny – pro uložení trestu při horní hranici trestní sazby. Podle soudu je tedy nutné, aby mezi trestem ukládaným za této situace a trestem ukládaným při prohlášení viny byl znatelný rozdíl.
6. S přihlédnutím ke všem těmto okolnostem tedy soud dospěl k závěru, že za přiměřený lze považovat trest odnětí svobody v trvání sedmi let, uložený tedy jako souhrnný za současného zrušení výroku o trestu z předcházejícího citovaného rozsudku zdejšího soudu. Pro výkon trestu pak byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, neboť – jednoduše řečeno – mu byl uložen trest ve výměře nedosahující hranice 8 let. Současně bylo také samozřejmě na místě uložení trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních korporací ve výměře symbolicky navyšující výměru tohoto trestu uloženého předchozím rozsudkem.

Rozhodnutí o náhradě škody:

7. K tomuto trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody řádně připojila Česká republika zastoupená Generálním finančním ředitelstvím, a to ve výši dané rozsahem vylákání výhody na dani. Za situace, kdy byla prokázána přímá příčinná souvislost mezi trestnou činností obžalovaného a vznikem škody, jejíž výše tedy vyplývá z výroku o vině, soudu nic nebránilo v přiznání uplatněného nároku poškozenému subjektu a tedy v rozhodnutí o povinnosti obžalovaného České republice škodu nahradit.

Poučení:

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně (s výhradou vyplývající z ustanovení § 206c odst. 7 trestního řádu).

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Poškozený může požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do 8 dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nesplňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 30. dubna 2021

JUDr. Jiří Dufek v. r.
předseda senátu